

Võigusemõistja
Viveca
Sten

Rootsi keelest tõlkinud Ruth Laidmets

Mišale, kogu pere väiksele armsale karvatuustile.

Proloog

Koristaja Aada Kuus seisab Copperhill Mountain Lodge'i hotellitoa nr 633 vannitoas. Ta on just üles riputanud kaks saunalina, kui kõrval-asuvast hõbesviidist kostab hääli.

Kas keegi oigas seal ...? Hirmust?

On hiline aeg, kesköö on möödas. Ta oli just oma vahetust lõpetamas, kui talle meenus, et hõbesviidi kõrval asuvasse 633 tuleb enne kojuminekut viia uued saunalinad, külalised saabuvad sinna homme hommikul.

Nüüd seisab ta kui kangestunult, pilk naelutatud vannitoaseinale, mille taga on avar sviit.

Üks naine karjub, valjult ja abitult. Sellele järgneb madala häälega vandumist ning seejärel tuhm põntsatus, nagu kukuks lamp põrandale.

Mis toimub?

Kostab oigamist ja miski Aadas reageerib. Tema üle võtab võimust halvav hirm nagu vanasti, kui kasuisa oli täis ja lasi rusikad käiku, et ema vaeseomaks peksta.

Ta on jälle seitsmeaastane.

Hirm tuikab kehas. Veri soontes tardub.

Aada kohtab kraanikausi kohal peeglis omaenda hirmust sõgedat pilku. Kõik on nüüd vaikne, kuid tema on jäänud kaitseasendisse. Õlad üles tõmmatud, keha kägaras. Närvide äärmuseni pingul.

Ta hingab katkendlikult, suu lahti. Kas peaks minema ja koputama? Helistama vastuvõtulauda?

Häirekeskusesse?

Ta on täielikus segaduses, õhust jääb puudu. Hapnik jääks justkui kõrri kinni, keel kleepub suulakke. Aju käsib tal teha üht, kuid keha tabab, et ta ennast ära peidaks. Mitte keegi ei tohi teada, et sa oled siin, kisendab hääled ta peas. Siis võib ka sinuga täbarasti minna.

Aada vahib ühte punkti seinaplaatidel, kuni silmad hakkavad kipitama.

Tunne, et ta peab siit minema saama, kasvab lavviinina, lõpuks on see nii tugev, et lihased alluvadki käsule. Värisvatel jalgadel julgeb ta astuda esikusse ja kobab käega musta linki.

Sel hetkel ta teda märkabki. Just väljuma hakates.

Aada on ukse vaid veidi paokile lükanud, käsi on ikka veel lingil, ent tõmbub instinktiivselt tagasi, kui hõbesviidist tormab välja mees, käes läikiv verine ese.

Mehel on müts silmini, ees must suusamask, näha on vaid põlevaid silmi.

Kõik käib hetkega, Aada tõmbab ukse instinktiivselt kinni, et end kaitsta.

Mõtted keerlevad peas ning ta seisab kui kivistunult. Ta on hirmust nii kange, et ei suuda liigutada. Lõpuks vajub ta põlvili ja peidab näo kättesse. Püüab end šokis edasi-tagasi kiigutades iiveldushoogu tagasi hoida.

Hõbesviidis pidi juhtuma midagi hirmsat. See mees oli üleni verine.

Kas ta on endiselt seal?

Kas ta kavatses sisse tungida ja ka teda rünnata?

Laupäev, 27. märts 2021

1

Mustvalgete sookaskede taustal kõrgub pime ja mahajäetud hotellihoone. Aknad on pimedad, fassaadivärv koorub ja vundamendi ääres vedeleb prügi.

Näeb välja kui jumalast hüljatud paik.

Charlotte Wretlind teab, et peaks Storlieni mägihotelli ees seis-tes hirmu tundma. On lihavõtted, kuid taevas on pilvine ning valitseb pärastlõunane hallikas valgus. Kogu kompleks on hüljatuna uttu mattunud.

Sellegipoolest näeb Charlotte selles midagi muud. Tema ei hooli hoone viletsusest ega üldisest lagunenu-dest väljanägemisest, tundest, et aeg on siit mööda tormanud. Selle asemel näeb ta hotelli selli-sena, nagu see oli oma kuldajal, kui tema oli laps ja nende pere vee-tis siin jõuluvaheajad.

Kui ta oli väike ja ootus kõditas keha.

Ta mäletab pidulikku atmosfääri, kui öine Stockholmi rong kahekümne kolmandal detsembril jaama veeres ning neile tuldi hobuse ja saaniga jaama vastu. Kui nad sisenesid, seisis elegant-ses vestibüülis kõrge jõulukuusk, laes rippusid vanikud.

Charlotte mäletab jõuluõhtu tunnet, kui nad astusid mööda vägevast treppi üles restorani. Kuidas ema sametkleidi voldid puu-dutasid kõiki trepiastmeid, kui ilus ta oli oma punaste huulte ja tumedate tupeeritud juustega. Charlotte'i mälestustes ümbritseb Storlieni jõule endiselt maagiline sära. Mitu aastat on ta unista-nud siia uue eksklusiivse mägihotelli rajamisest, nagu isa oli alati rääkinud.

Nüüd saabki see teoks.

Läks vaja palju veenmisjõudu, et ta kompanjon Henry projek-tiga liituks, kuid lõpuks on tal ometi äripartner, kes on nõus lisama

puuduoleva kapitali. Charlotte on aastakümneid töötanud finants- ja kinnisvaravaldkonnas, viies projekte ellu teiste jaoks, nüüd on aeg enda plaanid teoks teha. Ta on viiekümne kuue aastane ja tahab ehitada midagi, mille järgi teda mäletataks.

Isa oleks nii uhke, kui oleks sellest osa saanud.

Charlotte näeb vaimusilmas kõike: uut peahoonet, luksusliku spaaga majatiiba, panoraamaknaid. Pind kahekordistub, siia tulevad eksklusiivsed sviidid ja erirestoranid, kus pakutakse kõrgetasemelisi gastronoomilisi elamusi.

See paik elavneb ja külalisi saabub hordidena täpselt nagu tema lapsepõlves. Kui ta valmis saab, on Storlieni mägihotell rahvusvaheliste kõrgklassireisijate enesestmõistetav valik. Araabia, Hiina turistid, ta on nende siia meelitamiseks hakanud juba suurejoonelist turundusplaani visandama.

Charlotte naeratab endamisi ja jalutab auto poole, et naasta Åresse. Ta elab kogu lihavõttenädala Copperhill Mountain Lodge'is, kavatseb veidi suusatada, kui parajasti tööd ei tee. Storlieni ja Åre vahele jääb vaid kolmveerandtunnine sõit.

Ta on kaua valmistunud, aastaid sellest unistanud. Kavandamise ja koosolekute peale läks lugematu arv töötunde. Tal on tulnud vaheldumisi pugged ja ähvardada, et kõik nõutud load läbi suruda. Esmaspäeval on tal vallas viimane tähtis koosolek, et kõik paika saada. Seejärel peetakse kell viis pressikonverents.

Valla esindaja Bengt Hedin tuleb ka. Ka Henry lendab kohale. Charlotte kortsutab kulmu. Peab meeles pidama talle õhtul helistada, teda tuleb heas tujus hoida.

Rooli istudes ei suuda Charlotte jätta heitmata veel viimast pilku mäenõlval kõrguvalle hoonele. Oleks vaid isa siin tema triumfi tunnistamas. Ent tema suri mõne aasta eest ja ema on kaugele arenenud dementsusega hooldekodus.

Isa ei saa kunagi rõõmu tunda tema suurima eduloo üle, kuigi Charlotte pühendas kogu elu, et talle oma tublidust tõestada. Kuid ta ootab põnevusega plaanide tutvustamist Filipile, oma armsale pojale, kes lubas järgmisel nädalal Åresse tulla.

Ta igatseb juba temaga kohtumise järele.

Armas Filip.

Eks ta teeb seda ka tema pärast. Filip on ta ainus laps, kelle ta poisi isast Matsist lahkumineku järel, kui poiss oli väike, üksi üles kasvatas.

Salamisi loodab ta, et Filip võtab ta elutöö üle ja nad töötavad lõpuks koos. Nad on muidugi üsna palju tülitsetud poja õnnetute õpingute pärast, kuid ta loodab, et paar ühist päeva mägedes parandab kõik.

Filip on järjekordselt ühe haridustee pooleli jätnud, seekord Kuninglikus Tehnikakõrgkoolis, ja see uudis ühtaegu ärritas ja kurvastas Charlotte'i. Selle üle tülitsetid nad mõni nädal tagasi korralikult, ta ütles asju, mida väga kahetseb.

Pärast seda on poeg vaeu ta sõnumitele vastanud.

Charlotte tahab teda ainult toetada, kuid tal on raske mõista, miks poiss rohkem ei pinguta.

Käed puhkavad roolil.

Tal on valus vaadata, kuidas Filip oma annet raiskab. Poisil on lahtine pea ja ta on intelligentne, võiks teha suuri tegusid, kui vaid asju tõsiselt võtaks. Just sellepärast ei suuda Charlotte keelt hamaste taga hoida, nähes, kuidas poeg raiskab päevi arvutimänge mängides.

Samas vihkab ta nüüd nende vahele tekkinud pingelist õhk-konda. Ta pole kunagi konflikte kartnud, aga oma lapsega tülis olla on siiski midagi muud.

Filip tähendab talle kõike, Charlotte ei talu poja vaikivat distantseerumist.

Kui poeg Åresse tuleb, peab Charlotte püüdma kõik jälle korda teha. Ta püüdis asju heastada juba poja armsa tüdruksõbra kaasakutsumisega, kuid süümepiinade vaigistamiseks sellest ei piisa.

Autosalongis on läinud kuumaks ja Charlotte alandab temperatuuri. Kõrvalistmele jäetud mobiil tiliseb. Tähed helendavad pimeduses tema poole. See on teade Bengt Hedinilt, Åre valla maakorraldusspetsialistilt:

Peame rääkima maaostust. Opositsioon esitab küsimusi ja ma ei tea, kas seda on võimalik läbi viia.

Charlotte'il õnnestub vihahüüatust tagasi hoida. Ta on hästi maksnud, et kindlustada endale Hedinil toetus. Nüüd on juba hilja taganeda, mees peab sellest aru saama. Ta ei või lihtsalt päev enne kõige avalikustamist taganeda.

Kogu Storlieni projekt toetub sellele, et ta saab laienduse jaoks maad osta. Vajalike alade vabastamine on olnud keeruline, pealegi on vallaametnikud pidevalt sõrgu vastu ajanud. Esiteks nõudsid nad, et ta peab lagunenud hoone renoveerima, siis ei tahtnud arhitektuuriprojekte heaks kiita. Neil oli jultumust väita, et vorm ei sobinud Storlieni üldise muljega.

Pärast paljusid pikki tulutuid vaidlusi, millega sai lõpuks selgeks, et omavalitsus ei jaganud tema visiooni, mõistis ta, et oma tahte läbisurumiseks oli vaja ebaharilikke meetodeid.

Charlotte suunab tähelepanu jälle mobiilile. Esmaspäeval kirjutatakse kõigele alla, siis peetakse pressikonverents, et rääkida Storlieni projektist.

Pole mingit võimalust, et ta lubab Hedinil kõike viimasel minutil saboteerida. Muidugimõista on ta hoolikalt dokumenteerinud kõik summad, mille mees on vastu võtnud.

See on tema kindlustus, juhul kui too peaks araks lööma. Aeglaselt kirjutab ta vastuse, mida pole võimalik vääriti mõista.

See pole minu, vaid sinu probleem.

Pressikonverents toimub esmaspäeval ja seda on hilja muuta.

Charlotte saadab sõnumi ära. Sellest peab piisama. Ta paneb telefoni käest ja on just käigu sisse lükanud, kui mobiil uuesti suriseb.

Mis tal veel vaja on?

Kui ta telefoni kätte võtab, näeb ta, et sõnum on tundmatult numbrilt.

Kao siit, muidu kahetsed.

Ta ohkab tüdinult.

See pole esimene ähvardav sõnum, mille ta on saanud sestpeale, kui ta plaanid siinkandis teatavaks said. Arvatavasti ka mitte viimane. Kõikjal leidub tagurlasi, kellele ei meeldi muutused, kes

tahavad, et asjad jääksid nii, nagu need on alati olnud. Kuuldavasti on loodud ka Facebooki-grupp, kus inimesed teda ja hotelli sapiga üle valavad.

Tuleb nädalavahetusel Stefanile helistada ja paluda tal asjad joonde ajada. Ta on üks Rootsi parimaid lobistajaid, endine maaeluminister, kellel on kontakte üle kogu riigi. See on tuntud ekspoliitiku eelis. Ta on selle projektiga töötanud algusest peale ja aidanud hotelli ehitamiseks teed siluda.

Ja see pole tema ainus anne.

Charlotte naeratab, meenutades nende viimast ööd koos.

Õlakehitusega otsustab ta netitrolle eirata. Seejärel pöörab ta lumelõrtsisele teele. Mobiil suriseb uuesti, kuid ta ignoreerib heli.

Ta ei kavatsegi lasta mingitel tumemeestel ennast hirmutada.

Pühapäev, 28. märts

2

Vinbareni restoranis, kus politseiinspektor Hanna Ahlander oma vanema õe Lydiaga varajast õhtusööki naudib, on rahvast täis. Kell on veidi üle seitsme, nad tellisid just magustoidu ja kohvi. Mõlemad põdesid äsja kergemakujulist Covidit, muidu ei julgeks nad küll restorani tulla.

Nad istuvad ruumi kaugemas nurgas ümmarguse laua taga. Mõne meetri kaugusel pika baarileti ääres valmistab baarmen ühele seltskonnale ette kandikut kohvijookidega. Lydia lükkab heledad juuksed näo eest ning tõstab klaasi Itaalia Ripassoga. Laulatusõr-muse suur briljant helgib küünlavalguses. Ta on edukas advokaat ja tal on ilmatu suur maja Sadelnis, mis asub mõni kilomeeter Årest väljas. Sinna põgenes Hanna eelmise talve jõulude ajal, kui elukaas-lane Christian jättis ta maha selsamal päeval, kui Hanna Stock-holmi politseist kinga sai.

Kümme aastat vanem Lydia on alati olnud Hannale kõige tur-valisem sadam. Nüüd on ta perega lihavõttevaheajaks Åres ning õed on hetkeks välja lipsanud, et omaette olla.

„Kuidas töö läheb?“ küsib Lydia ja võtab lonksu veini. „Viimasel ajal on ju üsna rahulik olnud?“

Hanna noogutab. Talvel tegeles ta põhiliselt narkokuritegude ja paari väljapressimisjuhtumi lahendamisega. Tavaliselt viibib ta mõne päeva nädalas Åres, ülejäänud aja töötab Östersundis. Tema ametlik töökoht, nagu ka ta kolleegil ja paarilisel Danielil, asubki seal, raskete kuritegude osakonnas.

Nagu ikka, tunneb ta mehele mõeldes südames torget.

Nagu ikka, surub ta selle alla.

Praegu on too ilmselt kodus koos Ida ja nende tütre Alice'iga, valmistades pühapäevast õhtusööki. Nii see olema peabki, mees on oma perekonnaga. Sinna ta kuulub.

Nemad on Danieliga vaid töökaaslased, muud midagi.

Hanna pühib salvrätiga suud ja tõrjub keelatud mõtted eemale. On möödunud juba aasta sellest, kui talle jõudis kohale, et tal on oma kolleegi vastu sügavamad tunded, ning ta pingutab iga päev, et need üle läheksid.

Toona töötasid nad suusataja Johan Anderssoni tapmisjuhtumi kallal ja said teineteisega väga lähedasteks. Daniel oli möödunud aastal suureks toeks. Ikka veel juhtub, et Hanna ärkab keset ööd hirmsa unenäo peale toonasest traumaatilisest lõplahendusest. Selle läbitöötamisele on läinud palju aega. Süütunnet, et tal ei õnnestunud õigeaegselt sekkuda, kannab ta endaga igavesti kaasas.

„Mis on?“ küsib Lydia.

Õde on aimatavate märkide lugemises tähelepanelik nagu ikka. Kuid ka tema ei tohi teada, mida Hanna tunneb.

Lydia silmitseb teda uurival pilgul.

„Mitte midagi,“ vastab Hanna tõrjuvalt.

Õnneks saabub ettekandja nende magustoitudega ja Lydia tähelepanu hajub. Hanna asub innukalt magustoidu kallale – krõbe õunakook Marcona mandlitega, mis on kaunilt vaniljekastmele paigutatud. Lydia valis šokolaadivahu kirsside ja beseega.

„Kas asi on mõnes mehes?“ küsib Lydia. „Kas sa kohtusid kellegagi?“

Hanna vanem õde ei hoolitsenud tema eest pelgalt siis, kui Christian nagu välk selgest taevast lõpu tegi. Eelmisel aastal hoolitses Lydia ka selle eest, et mees loovutas teatud osa nende ühise korteri müügist saadud summast Hannale.

Lydiata ei oleks ta pennigi saanud. Tal poleks siis kunagi olnud võimalik omaette elamist osta.

„Kahjuks mitte,“ pomiseb Hanna, suu täis, ja lisab: „Kui hea magustoit! Kuidas sinu oma oli?“

Lydia ei jäta teemat, hoolimata Hanna katsetest vestlust mujale juhtida.

„Lihtsalt sellepärast, et Christian käitus nagu siga, ei tähenda see, et kõik mehed on sellised,“ ütleb ta leebelt.

Hannal on silme ees Danieli nägu. Rohekaspruunid silmad, milles võivad hetkega vahetuda soojus ja tõsidus, mehe lühike punakaspruun habe, põsed, mis naeratades liiguvad.

Just tema pärast on Hanna hakanud ennast Åres koduselt tundma. Nad sõidavad sageli koos Östersundi ja need on harilikult nädala parimad hetked.

Daniel ei alustaks iialgi oma elukaaslase selja taga suhet ega püüaks teda rahast lagedaks röövida. Ta on hoopis teistlaadi kui Christian, parem ja õilsam inimene.

Kuid ta on võetud, tuletab Hanna endale meelde.

Muusika on kõlarites valjemaks keeratud. Sumin taustal valjeneb.

„On aeg edasi liikuda,“ ütleb Lydia. „Kohtuda kellegagi, kes sinust tõesti hoolib.“

„Ma tean,“ ütleb Hanna vaikselt. „Ma tean seda.“

Ta ei tea lihtsalt, kuidas see toimuma peaks.

Vähemalt mitte siis, kui ta suudab mõelda vaid Danielile.

3

Kell seitse õhtul, kui Paul Lehto vastuvõtulauas seisab, on Copperhill Mountain Lodge'i fuajee rahvast täis. Ta töötab nii kiiresti, kui suudab, et pikk järjekord lüheneks. Inimesed istuvad diivanitel ja tugitoolides, ruumikas vestibüülis vedeleb palju reisikotte.

Paul on töötanud siin hotellis aastaid, kuid pole hullemat päeva näinud.

Ta näeb alati vaeva, et stressist hoolimata professionaalselt naeratada. Lumetormi tõttu Kesk-Rootsis on kõik Jämtlandi rongid ja lennud tugevalt hilinenud. Nüüd tundub, nagu oleksid kõik lihavõttepühade külalised korraga kohale jõudnud.

Ootajate kannatus on katkemas. Ei loe, et tohtu suures kaminas praksub tuli, ega see, et kõik nurgad on täis lihavõttemunakujulisi kommikarpe ja hubisevaid teeküünlaid. Ka mitte see, et sisustus – põletatud toonid ning helkivad vaskdetailid – on õige meeolelu loomiseks hoolikalt valitud.

Inimesed tahavad lihtsalt oma tubadesse pääseda.

Samuti on neil vaja patuoinast, kelle peale oma pettumus välja valada. Paul tunneb, kuidas ärritus kasvab, kui kõik leti ääres trügivad. Keegi ei oota oma korda ega ilmuta mingitki mõistmist. Ja lisaks seisavad nad sotsiaalse vahemaa nõuet silmas pidades liiga tihedalt koos.

„Lumekaos ei ole meie süü,“ tahaks ta selgitada, kuid hammustab huulde. Selle asemel hingab ta sügavalt sisse ja püüab mõelda, et ta vahetus lõpeb varsti ja ta pääseb nende ärahellitatud inimeste juurest minema. Pealegi saab ta maski taga vaevu hingata. Külalised ei pea neid kasutama, kuid personalil peavad maskid ees olema kogu aeg, kui nad hotelliseinte vahel liiguvad.

„Palun järgmine,“ ütleb ta poolel häälel, inimestele silma vaatamata.

Tugeva kehaehitusega kolmekümnendates mees tõuseb ja tuleb leti äärde. Talle järgneb kena blond naine, kaheaastane laps käekõrval.

„Aavik,“ ütleb mees ja kergitab lõuga. „Me oleme üle poole tunni oodanud.“

Paulile on mees instinktiivselt vastumeelne, ta lükkab tumedad juuksed näolt ning otsib registreerimissüsteemist. Samal ajal näeb ta silmanurgast, et veel keegi on leti poole teel.

See on viiekümnendates aastates naisterahvas ja ta liigub kiirel kindlal sammul. Kuigi tal on seljas vabaajarõivad, näeb Paul, et naise käekott maksab rohkem, kui tema kuu ajaga teenib.

Ta teab selle külalise nime. See on Charlotte Wretlind ja ta on sel aastal korduvalt hotellis elanud. Ta elab ülemise korruse sviidis, Silver Deluxe'is, ühes nende kalleimas ja elegantseimas sviidis, mille suured aknad avanevad kolmes ilmakaares.

„Vabandust,“ ütleb naine vihasel toonil, hoolimata teistest külalistest. „Ma olen püüdnud juba veerand tundi toateenindusele helistada, ilma et keegi vastaks.“

„Võin teid kohe aidata,“ vastab Paul. „Ma pean lihtsalt selle enne lõpetama.“

Ta peaks rohkem vabandama, kuid naise suhtumine on talle lihtsalt liig. Kas too ei näe, et Paul rebib end tööga lihtsalt lõhki?

„Ma olen kogu päeva väljas olnud ja vannitoa prügikasti pole ikka tühjendatud,“ kaebab ta. „Pealegi pole tualettpaberit.“

Paistab, et ta ei kuulnud sõnakestki sellest, mida Paul ütles. Ja ta seisab liiga lähedal. Kui Paul instinktiivselt tagasi tõmbub, kummardub naine hoopis ettepoole, selle asemel et žestist aru saada.

Paulil õnnestub end vaos hoida. Väikelapse isa vaatab seevastu ärritunud Charlotte Wretlindi poole.

„Oodake oma järjekorda!“

Naine ei tee temast väljagi, vaid pöördub jätkates Pauli poole:

„Kuulsite, mida ma ütlesin?“

Kui ta häält tõstab, vaatavad mõned külalised nende poole. Pauli kolleeg Iris pöörab pilgu ekraanilt, kuhu ta parajasti andmeid sisestab.

Paul köhkleb, ta ei taha stseeni, kui on isegi nii kiire. Ent ta näeb ka, et väikelapse isa kulme vahele on tekkinud vihane korts. Rootsis seistakse järjekorras. Mehe arvates peab teine külaline ootama.

Ja Pauli ülesanne on hoolitseda selle eest, et too seda teeks.

Paul surub hambad risti ja toksib arvutisse viimased andmed, et võtmekaart registreerida. Väike kaheaastane vingub mõne meetri

kaugusel. Ema tõstab lapse süle ja püüab teda lohutada, ise küsivalt oma mehele otsa vaadates.

„Kui te pole võimeline seda korda ajama, tahan ma rääkida teie ülemusega,“ kärgib Charlotte Wretlind. „Siis võin temaga teie käitumist arutada.“

Ähvardust on võimatu valesti mõista. Ja Paul hoiab oma tööst kinni hoolimata kõikidest hulludest ümberringi. Pandeemia tabas hotellindust valusasti ja ta teab, et tal oli õnne, et tema kohta ei koondatud.

„Andke mulle mõni minut,“ pomiseb ta vabandavalt.

Charlotte Wretlind vaatab teda jahedal pilgul. Paul näeb silmanurgast, kuidas Iris silmi pööritab, sest Paul olukorraga paremini hakkama ei saa. Iris on Stockholmist, korralik *besserwisser*.

Paul on kindel, et kolleeg naudib olukorda ja seda, kuidas mees plindrisse jääb.

„Kuulete halvasti või?“ pahandab Charlotte Wretlind valjemini. „Mul pole toas tualettpaberit. Kas te võiksite palun selle probleemi lahendada?“

Nüüd ägestub väikelapse isa.

„Mina olin siin enne,“ sisistab ta.

Charlotte Wretlind lööb kannatamatult käega. Hoolimata kogu oma rahast paistab tal jäävat puudu tavapärasest viisakusest.

„Kui kaua te mõtlete lasta mul oodata?“ küsib ta Paulilt.

Kostab ulgumist, kui kaheaastane ema süles nutma puhkeb.

Ta väänleb süles, et lahti pääseda, vehib mõlema käega ja riivab vastuvõtulaul seisvat kõrget vaasi, milles on lihavõtteksad ja aprikoosivärvi suled.

Enne kui Paul reageeridagi jõuab, lööb see kõikuma ning kukub valju klirinaga vastu maad.

Ema jõuab viimasel hetkel, laps süles, eemale hüpata.

„Jumal küll,“ karjub ta Paulile. „Kuidas teil nii ohtlikud asjad väljas on? Mis siis, kui see oleks mu tütrele peale kukkunud!“

„Ta oleks võinud ära surra,“ lõpetab isa lause ja tormab ettepoole. „Kas te olete siin nupust nikastanud?“

Paul tunneb, kuidas oimukohtadele kerkib higi. Maski taga hingamine muutub võimatuks. Ta põrnitseb ümber kukkunud vaasi

ega tea, kas peaks esiti tegelema sellega või on targem enne registreerimine lõpetada.

Iris ei liiguta muidugi lillegi, et aidata. Tundub, nagu jõllitaks kõik Pauli.

„Nüüd tõesti aitab,“ ütleb Charlotte Wretlind. „Ma pole kunagi nii ebaprofessionaalset kohtlemist kohanud. Kas te olete esimest päeva tööl või?“

Pauli kõrvus kumiseb. Irise põlastav naeratus ei muuda midagi paremaks. Ja siis ei suuda ta enam ennast talitseda.

„Ma annan endast parima,“ käratab ta. „Vaadake ringi, kurat, te peate oma järjekorda ootama täpselt samamoodi nagu kõik teised!“

Ta rebib maski eest, et õhku saada, virutab selle hooga letile.

„Kas me teie arust ei tööta nii kiiresti, kui suudame?“

Kõik jääb hiirvaikseks. Kostab vaid väikese tüdrukukese nuttu ning ülejäänud külalised vahivad teda ehmunult. Paul teab, et ta on ületanud piiri, aga ta on nii vihane, et vappub. Ta näeb silmanurgast, kuidas Erik kliendisuhete osakonnast nende poole kiirustab. Ka kolleeg paistab olevat jahmunud, kuid ta tuleb vaikselt leti taha ja asetab rahustavalt käe Pauli käsivarrele.

„Võta ennast kokku,“ sosistab ta. „Sa saad hoiatuse, kui ülemus sind sedasi karjumas kuuleb.“

Samal ajal saavad võtmekaardid lõpuks valmis. Paul võtab kaardid ja ulatab need väikelapse isale, kes need sõnagi lausumata vastu võtab.

„Ma võin pagasiga aidata,“ ütleb Erik kiirelt. Ta läheb perekonna kotte võtma.

„Ära unusta maski,“ lisab ta Paulile, enne kui kaob liftide poole, rasked kotid kummaski käes.

Kui Paul pilgu tõstab, seisab Charlotte Wretlind endiselt seal, pilk raevunud.

„Sellel on tagajärjed,“ sisistab ta, enne kui kannal ringi pöörab ja minema astub.

Höbesviidi panoraamakende taga on läinud pimedaks. Charlotte istub roostekarva diivanil, käes klaasike punast veini, ja püüab peas tunglevatest mõtetest sotti saada. Ta kortsutab kulmu, tolle vastuvõtulaua administraatori käitumine oli vastuvõetamatu. Kui Charlotte ise ka veidi üle pingutas, ei tohi külalisega suheldes sedasi kontrolli kaotada. Niimoodi see ei käi. Sellel mehel on tugevad agressiooniprobleemid ja Charlotte'il on kavas sellest ta ülemusele teada anda niipea, kui aega saab.

Tegelikult tuleks mees töölt lahti lasta.

Rahutult keerutab ta klaasi sõrmede vahel. Klaasipõhjas keerlev veripunane vein sobib ta küünelakiga. Ebameeldiv administraator on viimane, millele ta tahab hetkel oma energiat kulutada, homme ootab ees tähtis päev. Tavaliselt ei ole ta enne avalikke esinemisi närvis, kuid Storlieni projektist avalikkusele rääkimine pole mingi pisiasi. Ta avalike suhete meeskond on teinud kindlaks, et huvi on suur, kõik olulised ajakirjandusväljaanded on kas füüsiliselt või virtuaalselt kohal.

Ja homme jõuab Åresse Henry, kelle eest tuleb hoolitseda. Charlotte oigab endamisi. Henry on äripartnerina suurepärase, kuid pisut diivalik. Charlotte võttis kasutusele kogu oma veenmisjõu, et ta selle projektiga liituks. Tema rahaliste ressurssideta poleks plaanidest asja saanud. Henry on Rootsi kinnisvarastaar ja tema toetus on avanud uksi, mis oleksid muidu jäänud suletuks.

Kõige parema meelega oleks Charlotte tahtnud, et ka Stefan kohal oleks, kuid tema sõitis pere – mõlema lapse ja pahura abikaasa Ulrikaga – reisile.

Ta teeb Stefani naisele, apellatsioonikohtu kohtunikule mõeldes põlastava grimassi. Nad on seltskonnaüritustel paar korda kohtunud ja etiketikohaselt tervitanud, kuid muud mitte. Charlotte pole kunagi aru saanud, kuidas võis Stefan, kes on nii jõuline ja karismaatiline, üldse temasugusesse armuda.

Seda pole ta mehelt muidugimõista küsinud. Nende diskreetne elukorraldus on Charlotte'ile aastaid hästi sobinud, ent viimasel

ajal on ta hakanud igatsema millegi enama järele. Ta on tüdinenud salatsedes ringi hiilimisest, sellest, et ei saa end temaga kunagi avalikult koos näidata.

Senikaua, kui Filip kodus elas, oli kahe maailma lahus hoidmine praktiline, aga nüüd, kui korter on õhtuti tühi, tunneb ta kaaslasest puudust.

Ta naaldub diivani seljatoele, turtsudes omaenda igatsuse peale.

Stefan ei lahuta kunagi, seda on ta esimesest hetkest peale selgelt öelnud. Iseäranis arvestades, et Ulrika perekonna rahade eest makstakse kinni nende suur korter ja luksuslikud puhkused.

Charlotte võtab uue lonksu. Ta mõtleb, mida Filip praegu teeb. Poeg pole ikka veel vastanud ta sõnumile, milles ta küsis, millal poeg mõtleb Åresse tulla. See tekitab stressi. Kui ta vaid viimasel hetkel ära ei ütleks. Ta tahaks nii väga, et Filip oleks siin, kui maailm kuuleb esimest korda ta Storlieni projektist.

Ta ei ütleks seda kunagi valjul häälel, kuid ta loodab, et poeg on ema edu üle uhke.

Mobiil piiksub, sõnum vallapoliitikut Bengt Hedinilt. Charlotte pole temast midagi kuulnud reedest peale, kui mees tahtis tagasi tõmbuda. Milles siis nüüd asi?

Uus sõnum ajab ta raevu.

Maaost tuleb ära jätta. Ma ei saa homme pressikonverentsil osaleda.

Charlotte surub küüned nii tugevasti peopessa, et nahk peaaegu verel. Mees ei saa talle nii teha. Praegu mitte. Ta kirjutab kiirelt vastuse.

Nüüd on hilja taganeda.

Ta istub hetke liikumatult. Kirjutab siis edasi:

Kogu raha, mille sa oled vastu võtnud, on dokumenteeritud. Kui sina keerad minul pekki, teen ma sulle sama.

Vastus saabub kiiresti.

Kas sa ähvardad mind?

Charlotte peab aru, seejärel laseb sõrmedel jälle üle ekraani joosta.

Võta, kuidas tahad. Homme näeme.

Teda katkestab terav koputus uksele. Charlotte tõstab pilgu, ta ei oota külalisi. Ohates paneb ta mobiili käest ja läheb avama. Ukse taga seisab see pikka kasvu mees vastuvõtulaualast, too, kes oli ennist nii häbematu.

Tal pole selle tüübi jaoks praegu aega. Ja viha mehe käitumisest pole veel lahtunud.

„Jah?“

„Vabandage, et ma tülitän,“ alustab mees, kelle nimi on rinnasildi järgi Paul. „Ma tahtsin vaid ... vabandust paluda selle eest, mis täna juhtus.“

Charlotte kergitab kulmu. Nii et nüüd sobib tal vabandada.

„Ma läksin tahtmatult endast välja,“ lisab ta.

„Äkki oleks pidanud sellele mõtlema enne, kui te minu vastu teiste küllastajate juuresolekul häbematu olite.“

Hoolimata hämarast valgustusest tunnetab ta mehest õhkuvat ebasümpaatiat. Temast lausa kiirgab lootusetut frustratsiooni. Charlotte ei usu hetkekski, et mees kahetseb, ilmselt veenis mõni kolleeg teda siia vabandama tulema, kuna ta käitumine ei kannatanud mingit kriitikat.

„Mul on kahju,“ lisab Paul läbi hammaste.

Ta vahib Charlotte'i nõudlikul pilgul, otsekuu sooviks sundida teda vabandust vastu võtma.

„Ma kuulsin.“

Charlotte vaikib.

Kui ta arvab, et paar tühja käibefraasi kõik jälle heaks teeb, siis ta eksib. Nii kehva enesevalitsusega ei tohiks ta sellele tööle jääda.

Charlotte'i hotellis tuleks tal otsekohe sellelt töökohalt lahkuda.

Vaikus nende vahel on rusuv.

„Oli veel midagi?“ küsib Charlotte, et jutuajamine lõpetada.

Ta tahab ust sulgeda, homme pressikonverents vajab ettevalmistamist. Ringi vaadates märkab ta musta pesuga riidest kotti, mille oli välja pannud, et toateenindus selle ära viiks.

Ta küünitab kompsuni ja ulatab selle Paulile.

„Muide, kas te võiksite selle kaasa võtta, kui niigi juba siin olete?“

„See pole minu töö.“

Charlotte'i ärritus lahvatab veel hullemini lõkkele.

„Te ometi töötate siin hotellis?“

Ta astub sammu lähemale, laiutab käsi ja tõmbab need siis uuesti kokku, nagu hakkaks veel kord enesevalitsust kaotama.

„Vaadake ette,“ ütleb mees vaikselt.

Charlotte jääb talle otsa vahtima.

„Mida te sellega silmas peate?“

„Küll te juba aru saate.“

Kuigi Charlotte ei taha lasta end sellest mõjutada, astub ta siiski sammukese tagasi. Tema sviit on koridori kõige kaugemas otsas, keegi ei näe neid seal seismas.

„Nüüd pole mul enam teie jaoks aega,“ ütleb ta ja haarab lingist, et uks kinni tõmmata.

Kuid Paul lükkab jala ukse vahele, nii et seda ei saa sulgeda.

„Te arvate, et võite käituda inimestega, kuidas tahate vaid sellepärast, et teil on raha. Kuid minu üle te ei otsusta.“

Charlotte neelatab. Mehe nägu on tema omast vaid paarikümne sentimeetri kaugusel. Paul on pikk ja jõuline, jämeda kaelaga, millesse soonib särgikrae.

„Kui te kohe ära ei lähe, räägin teie ülemusega,“ ütleb Charlotte ja püüab selga sirgu ajada.

Ta tahaks kõlada tugeva ja üleolevana, et teine taganeks.

Läheb veel hetk aega, kuid lõpuks pöörab mees ringi. Charlotte hakkab just ust sulgema, kui kuuleb teda vandesõnu pomisemas.

„Kuradi kõrgklassi mõrd.“

„Mida te ütlesite?“

Ta ei suuda jätta reageerimata, kuigi kahetseb otsekohe. Olu-kord on niigi juba ebameeldiv. Ta poleks pidanud midagi muud ütlema, vaid laskma tal minna.

Paul ei vasta, ta kõnnib mööda koridori eemale. Ent kui ta veidi kaugemale jõuab, näeb Charlotte, kuidas mees aeglaselt pead pöörab. Tema näoilmetest kiirgab sellist põlgust, et naine taganeb.

Viha pühib minema Charlotte'i enesevalitsuse, sellele poisile tuleb koht kätte näidata.

„Ära mitte arvagi, et sa võid pärast seda siin edasi töötada!“
hüüab ta mehele järele.

Aga kui ta ukse sulgeb, on tunne lihtsalt ebameeldiv.

Ta on pigem vapustatud kui vihane.

Åre kohal vilgub hulgaliselt heledaid tähti, kui Hanna jalutab viimased sammud mäest üles oma väikesesse majja Solbringenis, piirkonnas, mis asub E14 maanteest põhja pool asulast kõrgemal. Kuni nemad Lydiaga Vinbarenis õhtustasid, jõudis taevast muutuda sametiselt sügavillaks. Pärast läks Hanna õega tolle Sadelni majja tassikesele kohvile.

Tüüpiline Åre, mõtleb ta, ilm, mis võib hetkega muutuda. Ühel päeval võib kuni pooltosinat korda järjest vaheldumisi lund sadada ja päike paista. Pole mingit vahet, mitut ilmarakendust sa kontrollid, nende info ei ole niikuinii kunagi õige.

Ta otsib võtit, et majauks lahti teha.

Uus elukoht pole kuigi suur. Üks magamistuba, elutuba ja köök, kuid Hannale meeldib siin väga. Lõpuks ometi on tal oma elamine pärast peaaegu tervet aastat Lydia luksuslikus *chalet's*. Ta on õele tänulik külalislahkuse eest, kuid oma jalgel seismine annab erilise vabadustunde. Pealegi on siin saun ja päris kamin, kus ta tihti tuld teeb.

Hetkel, kui ta on võtit keeranud, kostab jalge ümbert näugumist. Vastu Hanna jalgu surub end hallikasvalge kass. Kui ta kassi silitamiseks kummardub, märkab ta, et loom sarnaneb Norra metskaskiga, kasukas on kohev ja varvaste vahel on karvatutid.

„Terekest, sõbrake,“ ütleb ta ja sügab kassi kõrva tagant. „Kas sa oled veel sellisel kellaajal õues?“

Kass hakkab valjusti nurruma. See on suurt kasvu kõuts, kuid ilma kaelarihmata. Hanna vaatab omaniku järele ringi. Kogu ööks väljajäämiseks on õues kodulooma jaoks liiga külm.

„Kus su pererahvas on?“

Ennast sirgu ajades uurib ta naabruskonda edasi.

Kass nurrub valjemini.

Hanna teeb ettevaatlikult paar sammu kõrvale ja avab ukse.

„Sa pead nüüd koju minema,“ ütleb ta.

Enne kui ta arugi saab, on kiisu ta jalge vahelt läbi majja lipsanud. Hanna läheb kiiruga järele ja saab ta elutoas kätte. Ta võtab kassi sülele, kõnnib väliskse poole, kuid lööb kõhkleva.